

Sygn. akt I C 1403/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący: SSR Monika Drzewiecka

Protokolant: st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 r. we Włocławku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą K.

przeciwko M. W.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami procesu obciąża powoda.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniosła pozew przeciwko pozwanej M. W. domagając się zasądzenia kwoty 2.605,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 2.435,91 zł od dnia 23 listopada 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podniósł, iż na podstawie umowy cesji z dnia 30 kwietnia 2013r. nabył od wierzyciela pierwotnego (...) Bank S.A. (następcy prawnego (...) Bank S.A.) wierzytelność powstałą w stosunku do pozwanej z tytułu zawartej umowy kredytu. Na wartość przedmiotu sporu składa się kwota 1.318,18 zł tytułem zaległej części kapitału, 1.117,73 zł tytułem odsetek od kapitału, 169,90 zł tytułem kosztów dochodzenia zaległej należności.

W dniu 09 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy we Włocławku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana w określonym terminie wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o polubowną mediację.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 stycznia 2007 roku pozwana M. W. zawarła z (...) Bank (...) S.A. umowę kredytu nr (...) na zakup towarów i usług – kamerę S., (...), kasetę do kamery (...) na okres do dnia 05 października 2008r. Wysokość kredytu wyniosła 1.387,56 zł. Spłata miała nastąpić w 20 równych miesięcznych ratach, 19 rat w kwocie po 69,38 zł, 20-sta w kwocie 69,34zł. Termin spłaty pierwszej raty przypadał na dzień 05.03.2007r. Na całkowity koszt kredytu składały się koszty ubezpieczenia w kwocie 199,58 zł.

Na podstawie uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia (...) Bank S.A. z dnia 08 września 2010r. doszło do przeniesienia całego majątku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. na (...) Bank S.A. z siedzibą we W..

Dowód: okoliczności bezsporne; umowa kredytu na zakup towaru i usług – k. 5

Pismem z dnia 14 czerwca 2013r. powód zawiadomił pozwaną o zakupie wierzytelności i wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2.238,81 zł

Dowód: pismo z dnia 14 czerwca 2013r. – k. 6; wyciąg z rejestru funduszy – 8-10

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgromadzone w sprawie dokumenty, przedłożone przez stronę powodową nie wzbudziły wątpliwości Sądu w zakresie swej wiarygodności, w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, a w powiązaniu ze sobą składają się na ustalony w sprawie stan faktyczny. Nie były one również kwestionowane przez strony postępowania, a nadto nie zachodziły żadne wątpliwości, co do ich formy bądź treści.

W pierwszej kolejności należy jednak podnieść, iż powód nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności ani załącznika do umowy przelewu wierzytelności. Powód powinien okoliczność nabycia wierzytelności, jak i samo roszczenie udowodnić zgodnie z treścią art. 6 k.c.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie potwierdził, że powód nabył w stosunku do pozwanej wierzytelność z mocy powoływanych umów. Brak umowy przelewu wierzytelności, brak listy wierzytelności, brak dokumentów wskazujących na możliwość naliczania kar umownych, jak i ewentualną wysokość tychże kar – uniemożliwia weryfikację, czy dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie było przedmiotem cesji wierzytelności. Zgodnie z przepisem art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania [art. 471 i n. k.c.]; tak też: K. Z. (w:) E. G., Komentarz, 2006, s. 891; H. C. (w:) G. B., Komentarz, t. I, 2006, s. 670].

Podsumowując należy stwierdzić, iż powód nie wykazał właściwymi dokumentami nabycia wierzytelności przypadającej od pozwanej, ani jej wysokości. Stosownie do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też – co do zasady – w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76). W realiach przedmiotowej sprawy istnienie wierzytelności nie zostało wykazane. Zdaniem Sądu należność wskazana w pozwie musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Zaznaczyć także należy, iż powód, jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób określił wysokość dochodzonego roszczenia, czego jednak nie uczynił. Strona powodowa oparła powództwo jedynie na twierdzeniach o nabyciu wierzytelności, to zaś przy masowym nabywaniu wierzytelności nie mogło być uznane za prawdziwy stan w odniesieniu do istnienia konkretnej wierzytelności dochodzonej przez powoda w pozwie.

Z tych względów Sąd uznał, że powód nie wykazał, iż doszło do przelewu wierzytelności, której dochodzi w procesie. Opierając się na materiale dowodowym przedstawionym przez powoda, brak jest podstaw do uznania istnienia roszczenia powoda wobec pozwanej, a tym samym za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego należało potraktować niewłaściwe uznanie przez pozwaną roszczenia powoda.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji orzeczenia.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.